

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Švecové a soudců JUDr. Petra Wulkana a JUDr. Heleny Černecké **v právní věci žalobce: Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 42, 120 00 Praha 2, **proti žalovanému: F [redacted]**, se sídlem [redacted] **Lichtenštejnské knížectví**, zastoupeného: Dr. Erwinem Hanslíkem MRICS, advokátem, se sídlem U Prašné brány 1, 110 00 Praha 1, za účasti vedlejšího účastníka na straně žalobce: Lesy České republiky, s.p. IČ: 42196451, se sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové, o určení vlastnického práva, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Praha – východ ze dne 11.11.2015, č.j. 20C 70/2014-231, ve znění opravného usnesení ze dne 10.12.2015, č.j. 20C 70/2014-250,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně ve znění opravného usnesení se potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 900,- Kč, ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit vedlejšímu účastníkovi na straně žalobce na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 900,- Kč, ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud Praha – východ rozsudkem ze dne 11.11.2015, č.j. 20C 70/2014-231, ve znění opravného usnesení ze dne 10.12.2015, č.j. 20C 70/2014-250 určil, že žalobce je vlastníkem nemovitostí, jmenovitě uvedených ve výroku I. tohoto rozsudku. Žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 900,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Dále rozhodl, že ve vztahu mezi žalovaným a vedlejším účastníkem na straně žalobce nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení (výrok III.), a že Česká republika nemá nárok na náhradu nákladů řízení (výrok IV.). Žalovanému uložil povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu Praha – východ soudní poplatek za žalobu ve výši 50.000,- Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok V.).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání žalovaný. Uplatnil odvolací důvody dle ustanovení § 205 odst. 2 písm. d), g) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (nadále o.s.ř.). Namítal, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl všechny navržené důkazy potřebné a rozhodné k prokázání rozhodných skutečností, a dále namítal, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Soudu prvního stupně vytýkal, že se nedostatečně vypořádal s existencí naléhavého právního zájmu žalobce i vedlejšího účastníka na určení vlastnictví, a že v rozporu s konstantní judikaturou nevycházel z individuálních rozměrů posuzovaného případu. Napadený rozsudek zároveň považoval za nepřezkoumatelný. V souvislosti s tím poukázal na to, že k závěru, k němuž soud prvního stupně dospěl, sloužily i důkazy, které při jednání nebyly provedeny, a které byly soudu prvního stupně známy ze studia spisu a byly soudem nepřímou použitými pro rozhodnutí; v odůvodnění rozsudku soud prvního stupně přitom nezmiňuje, které důkazy provedl a jak je hodnotil. Při provádění, respektive neprovedení celé řady důležitých důkazů soud prvního stupně vycházel z primárně chybného právního úsudku, který předcházel provedení dokazování. Takový postup, kdy soud věc nejprve právně posoudil a teprve poté vymezil okruh důkazů, vhodných k jeho hodnocení, zásadním způsobem porušuje právo žalovaného na spravedlivý proces, a je protiústavní. Rovněž nesprávně soud prvního stupně zcela subsumoval předmětný případ pod takzvané restituční normy, a tím se dopustil nedovolené analogie legis. Pokud se dopustil posouzení restitučních předpisů *de lege ferenda*, opět tím zásadním způsobem porušil právo žalovaného na spravedlivý proces. Žalovaný zdůraznil, že soud prvního stupně nesprávným rozšiřujícím právním výkladem přisoudil restitučním normám působnost a účinky, které v nich nejsou obsaženy. Aplikaci restitučních norem porušil zásadu subsidiarity občanského zákoníku a další obecné zásady právního výkladu. Soudem tvrzený uzákoněný přechod vlastnického práva na Českou republiku i na základě faktické neoprávněné držby majetku je podle žalovaného v rozporu s Ústavním pořádkem i mezinárodním právem a je argumentačně neudržitelný. Žalovaný dále vytýkal soudu prvního stupně, že zcela opomenul ústavně zakotvenou ochranu vlastnického práva a nepromlčitelnost vlastnictví a nezabýval se mezinárodními aspekty nezákonnosti odnětí vlastnického práva právnímu předchůdci žalovaného. Nesprávně soud prvního stupně na daný případ aplikoval stanovisko pléna Ústavního soudu České republiky, sp. zn. Pl. ÚS 21/05, ačkoliv toto stanovisko bylo v další nalézací činnosti Ústavního soudu opakovaně překonáno. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

V doplnění odůvodnění odvolání ze dne 12.1.2016 žalovaný podrobně rozebral uplatněné odvolací důvody a hlavní výhrady vůči napadenému rozsudku. Mimo jiné zdůraznil, že vlastnické právo ke sporným nemovitostem fakticky ani formálně nikdy na Českou republiku nepřešlo a Česká republika se nemůže domáhat vlastnického práva

s poukazem na vydržení. Žalovaný nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně, pokud vyloučil možnost žalovaného domáhat se určení vlastnictví k předmětným nemovitostem podle předpisů obecného občanského práva, s poukazem na citovaný náleží Ústavního soudu České republiky a na výklad restitučních předpisů. Důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, zejména k prokázání nezákonnosti konfiskace majetku právního předchůdce žalovaného F [REDAKCE], knížete Liechtensteinu (na tyto důkazy žalovaný v doplnění odvolání jmenovitě odkázal), přitom soud prvního stupně neprovedl; tím porušil právo žalovaného na spravedlivý proces. Takzvané opomenuté důkazy zakládají nepřezkoumatelnost a tedy protiústavnost napadeného rozsudku. Soud prvního stupně pochybil, pokud svým právním rozhodnutím předešel pečlivé posouzení skutkového stavu. Žalovaný dále zdůraznil, že vlastnictví se historicky a kontinuálně považuje za základní lidské právo, které je nezadatelné, nezczizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné takto bylo a je zakotveno v ústavním pořádku České republiky, v systému občanského práva i v právu mezinárodním. Žalovaný dále podrobně poukázal na důvody nepoužitelnosti restitučních předpisů v dané věci a na jejich nesprávnou aplikaci a nepřipustně rozšiřující výklad soudu prvního stupně na osobu žalovaného, respektive osobu jeho právního předchůdce s tím, že výklad soudu v podstatě představuje zákonnou legalizaci vyvlastnění majetku cizího státního občana. Soudním výkladem ale nelze nově konstituovat vlastnické právo státu k nemovité věci, které sám zákon nezřizuje, a faktické okupaci majetku státem bez právního důvodu nelze přiznat v demokratickém právním státě žádnou vlastnickou právní ochranu bez ohledu na to, jakkoli byla taková faktická okupace majetku dlouhá.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání nesouhlasil s námitkou žalovaného, že mezi žalobcem a vedlejším účastníkem není jasno, kdo má tvrdit existenci naléhavého právního zájmu k podání předmětné určovací žaloby. Poukázal na účel určovací žaloby s tím, že vedlejší účastník je státním podnikem a majetek, s nímž hospodaří, je vždy majetkem státu. Jedinou věcně příslušnou organizační složkou oprávněnou jednat v této věci za stát, je ve smyslu § 10 a § 11 zákona č. 219/2000 Sb., žalobce. Vedlejší účastník sporné pozemky drží a hospodaří s nimi (to bylo účastníky učiněno nesporným) – má proto právní zájem na výsledku sporu. Za nepřipadný považoval žalobce odkaz žalovaného na – ve vyjádření jmenovitě uvedenou – judikaturu Ústavního soudu České republiky a Nejvyššího soudu České republiky s tím, že na daný případ tato žalovaným označená judikatura nedopadá. Za důvodné žalobce nepovažoval ani námitky žalovaného ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu. Zdůraznil, že soud prvního stupně naopak řádně zjistil skutečnosti, z nichž účastníci dovozovali své vlastnické právo – tedy že zde existují dva sporné právní tituly. Žalovaný byl zapsán do katastru nemovitostí jako vlastník sporných pozemků na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 v dědickém řízení, č.j. 27D 2010/2012-18, ačkoliv sporné pozemky byly předmětem konfiskace podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., který je stále součástí právního pořádku České republiky. Účinky konfiskace nastaly bez dalšího ze zákona. Žalobce zároveň připomněl, že i Evropský soud pro lidská práva ve svých rozhodnutích deklaroval z hlediska mezinárodního práva svobodu státu při výběru podmínek, za kterých přistoupí k navrácení majetku nabytého před ratifikací Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správná skutková zjištění soud prvního stupně učinil i z dokazování o nepřetržité držbě sporných pozemků žalobcem; správné závěry učinil i při právním posouzení věci a při aplikaci právních závěrů judikatury. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu potvrdil.

Vedlejší účastník ve svém vyjádření k odvolání žalovaného rovněž navrhl potvrzení napadeného rozsudku. Námitku žalovaného, že se soud prvního stupně nedostatečně vypořádal s existencí naléhavého právního zájmu na určení vlastnictví, a že žalobce a vedlejší

účastník nemají jasno, kdo má naléhavost právního zájmu k podání určovací žaloby tvrdit, považoval za mylnou a účelovou. Zdůraznil, že v daném případě má žalobce ve sporu aktivní věcnou legitimaci a je dán naléhavý právní zájem na určení vlastnictví státu – České republiky, neboť požadovaným určením bude dán zapsaný stav vlastnického právo v katastru nemovitostí do souladu se stavem právním, za situace, kdy z katastru nemovitostí je jako vlastník zapsán subjekt, který skutečným vlastníkem není. V souvislosti s tím vedlejší účastník poukázal na to, že Lesy České republiky, s.p. mají právní zájem na výsledku v tomto soudním sporu vedle žalobce, neboť s předmětnými pozemky hospodaří. Vedlejší účastník dále zdůraznil, že v daném případě se jedná o majetek ve vlastnictví státu, který stát nabyt konfiskací podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 ex – lege, a tento majetek fakticky stát, respektive státní organizace drží a hospodaří na něm v souladu s platnou právní úpravou od roku 1945. Vedlejší účastník zdůraznil, že právním důvodem konfiskace byl samotný citovaný dekret. Jedná se přitom nepochybně o zemědělský majetek ve smyslu citovaného dekretu; u tohoto majetku nastávala konfiskace u osob jmenovaných v § 1 s okamžitou platností ze zákona, s účinky ad personam. Je zároveň nepochybné, že stát předmětný majetek fakticky převzal v roce 1945. Strany sporu učinily kontinuální držbu majetku státem od roku 1945 dodnes, za nespornou. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav věci a správně činil své právní závěry s ohledem na to, komu svědčí vlastnictví. Právní předchůdce žalovaného se přitom nemohl domáhat obnovy vlastnictví cestou podle restitučních předpisů, protože nebyl oprávněnou osobou ve smyslu těchto předpisů. Ke dni své smrti nemohl být právní předchůdce žalovaného vlastníkem předmětných nemovitostí. Soud prvního stupně správně zkoumal konkurenci dvou nabývacích titulů a správně dovedl, že vlastnické právo svědčí žalobci. Při svém rozhodování soud prvního stupně nemohl od restitučního zákonodárství odhlédnout, a to i s ohledem na závěry Ústavního soudu o legalizaci vlastnictví státu, pokud stát převzal majetek, ať už na základě konfiskace, či jiným majetkovým opatřením; uvedené podmínky na tento konkrétní případ dopadají.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání žalovaného je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou, včas a obsahuje zákonem předvídané náležitosti (§ 201, § 202, § 204 odst. 1, § 205 o.s.ř.) přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 212, § 212a o.s.ř. a podané odvolání neshledal opodstatněné.

Při přezkumu napadeného rozsudku vycházel odvolací soud z důkazů provedených soudem prvního stupně; pokud jde o obsah jednotlivých důkazů, odkazuje se na příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 213 odst. 1, 2 a 5 o.s.ř. odvolací soud částečně zopakoval dokazování provedené soudem prvního stupně obsahem vyhlášky ONV Olomouc ze dne 31.7.1945, č.j. 470/pres., dále obsahem rozhodnutí Zemského národního výboru v Brně ze dne 16.1.1946, č.j. 86/VIII/26-1946 a obsahem rozhodnutí Správního soudu v Bratislavě ze dne 21.11.1951, č. 138/46-5.

Z obsahu spisu a ze skutkových zjištění soudu prvního stupně odvolací soud zjistil, že žalobou podanou k Okresnímu soudu Praha východ dne 28.3.2014 se žalobce domáhá určení, že je vlastníkem nemovitostí, jmenovitě v žalobě uvedených a specifikovaných údajem o příslušném listu vlastnictví, katastrálním území a obci, zapsaných u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha – východ. Žalobu odůvodňoval tím, že je vlastníkem těchto nemovitostí na základě jejich konfiskace podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ze dne 21.6.1945, F [redacted] knížeti z Liechtensteinu, narozenému [redacted], zemřelému [redacted] (nadále zůstavitel). Konfiskace předmětného majetku však nebyla zohledněna změnou zápisu vlastníka v pozemkových knihách; zůstavitel byl jako vlastník nemovitostí zapsán v katastru

nemovitostí ještě i ke dni 18.12.2013. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29.11.2013, č.j. 27D 2010/2012-118 byl potvrzen dodatečně zjištěný majetek po zůstaviteli jeho dědici – žalovanému. Naléhavý právní zájem na požadovaném určení žalobce odůvodňoval tím, že jsou zde tvrzeny dva tituly nabytí vlastnického práva; výsledek řízení by měl vést k tomu, aby zápis v katastru byl uveden do souladu se stavem právním.

Soud prvního stupně o podané žalobě rozhodl napadeným rozsudkem (ve znění opravného usnesení). Vzhledem k tomu, že žalovaný má sídlo na území Knížectví Lichtenštejnského, zabýval se nejprve tím, zda ve věci je dáno pravomoc soudu České republiky a pokud ano, podle jakého právního řádu je třeba věc posoudit. Dovodil, že se zřetelem k ustanovení § 2, § 68 a § 69 zákona č. 91/2012 Sb., je v daném případě dána pravomoc soudu České republiky a rozhodným je právní řád České republiky.

Dále se s ohledem na charakter žaloby zabýval existencí naléhavého právního zájmu žalobce na požadovaném určení ve smyslu ustanovení § 80 o.s.ř. Dospěl k závěru, že naléhavý právní zájem je věci dán tím, že požadovaným určením bude dán zapsaný stav v katastru do souladu se stavem právním za situace, kdy dle žalobních tvrzení je v katastru nemovitostí zapsán jako vlastník subjekt, který není skutečným vlastníkem.

Při věcném posouzení soud prvního stupně na podkladě důkazů vyjmenovaných v odůvodnění napadeného rozsudku vyšel ze zjištění, že zůstavitel byl až do roku 2013 zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník sporných nemovitostí. Na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29.11.2013, č.j. 27D 2010/2012-118, které nabylo právní moci 6.12.2013, byl žalovaný určen dědicem v žalobě specifikovaného nemovitého majetku zůstavitele, a na základě toho byl poté zapsán v katastru jako vlastník předmětných nemovitostí. Dále vzal soud prvního stupně za prokázané, že předmětné nemovitosti jsou ve faktickém užívání státu nepřetržitě od roku 1945, kdy stát majetek zůstavitele zabral na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. Ve věci byla vydána dne 3.7.1945 vyhláška ONV v Olomouci; o stížnosti zůstavitele proti této vyhlášce bylo dne 16.1.1946 rozhodnuto Zemským národním výborem v Brně; uvedené rozhodnutí bylo posléze přezkoumáno rozhodnutím Správního soudu v Bratislavě dne 21.11.1951. Soud prvního stupně vzal zároveň za prokázané, že zůstavitel byl občanem Lichtenštejnska, a že žalovaný je nadací zapsanou v příslušném rejstříku Lichtenštejnského knížectví. Soud prvního stupně uzavřel, že i kdyby k zabránění majetku zůstavitele došlo bez jakéhokoliv zákonného podkladu, to je kdy by se na zůstavitele dekret č. 12/1945 Sb. nevztahoval, s přihlédnutím k tomu, že stát sporné nemovitosti zabral již v roce 1945 a od té doby je nepřetržitě užívá, bylo by možno domáhat se zmírnění způsobené křivdy pouze cestou zvláštních předpisů, to je na základě restitučních zákonů, nikoliv cestou obecné žaloby na určení vlastnického práva. Soud prvního stupně zároveň v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil (a to i s poukazem na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR), proč restituční předpisy na daný případ nedopadají. Dále uzavřel, že pokud konfiskace majetku zůstavitele proběhla v souladu se zákonem, pak zůstavitel pozbyl svého vlastnického práva již okamžikem účinnosti dekretu č. 12/1945 Sb. I kdyby konfiskace v souladu se zákonem neproběhla, a bylo by možné uvažovat o majetkové křivdě způsobené zůstaviteli, pak přijetím restitučních předpisů byl legalizován dlouhodobě trvající faktický stav a nejpozději tímto okamžikem se stát stal vlastníkem sporných nemovitostí. V daném případě podle soudu prvního stupně nebyla možná náprava majetkových křivd cestou restitucí. Vydané dědické rozhodnutí z roku 2013, na jehož základě byl žalovaný zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník sporných nemovitostí, není závazné pro třetí osoby, které nebyly účastníky dědického řízení; ty se proto mohou u soudu domáhat ochrany svého vlastnického práva. Citované dědické rozhodnutí

mohlo pouze založit dobrou víru dědice, to je žalovaného; desetiletá vydržecí doba však dosud neuplynula. Po právní stránce soud prvního stupně věc posoudil podle dekretu č. 12/1945 Sb., podle ustanovení § 460, § 126 a § 134 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, když skutečnosti rozhodné pro posouzení přechodu vlastnického práva děděním i pro vydržení nastaly za jeho účinnosti; dále podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích a podle zákona o půdě č. 229/1991 Sb., se zřetelem k ustanovení zákona č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb., a žalobě vyhověl. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky (včetně vedlejšího účastníka na straně žalobce) rozhodl podle § 142 odst. 1, § 151 odst. 1 a 3 o.s.ř.; o nákladech vzniklých České republice v souvislosti s přibráním tlumočnicka podle § 141 odst. 2 a § 18 odst. 2 o.s.ř.; o povinnosti žalovaného zaplatit soudní poplatek rozhodl podle § 11 odst. 2 písm. a), § 2 odst. 3 a § 6a odst. 6 zákona č. 549/1991Sb., o soudních poplatcích.

Odvolací soud k prověření správnosti skutkových zjištění i právního posouzení věci soudem prvního stupně částečně zopakoval dokazování provedené soudem prvního stupně, a to obsahem výše citovaných listin.

Z obsahu vyhlášky ONV v Olomouci ze dne 31.7.1945, č.j. 470/pres. a z obsahu rozhodnutí Zemského národního výboru v Brně ze dne 16.1.1946, č.j. 86/VIII/26-1946 odvolací soud zjistil, že uvedenou vyhláškou ONV v Olomouci označil podle § 1 dekretu č. 12/1945 Sb. F [REDAKCE], knížete z Liechtensteinu, za osobu německé národnosti. Proti této vyhlášce podal F [REDAKCE], kníže z Liechtensteinu stížnost, pokud byl označen za Němce, a zároveň podal žádost o připuštění výjimky podle ustanovení § 1 odst. 2 dekretu č. 12/1945 Sb. Zemský národní výbor stížnosti nevyhověl. Při posuzování námitek odvolatele mimo jiné uzavřel, že konfiskační vyhláška byla vydána příslušným úřadem, a dále že okolnost, že F [REDAKCE], kníže z Liechtensteinu nebyl přítomen při žádném sčítání v republice, a že se jako suverén zdržel jakékoliv účasti v národních skupinách, útvarech nebo politických stranách sdružujících osoby německé národnosti, nemění ničeho na tom, že je osobou německé národnosti. To Zemský národní výbor považoval za „v celé zemi všeobecně známé“.

Za bezvýznamné pro posouzení správnosti konfiskace považoval skutečnost, že ten, jemuž se zemědělský majetek konfiskuje, je cizincem nebo občanem republiky, hlavou nebo občanem neutrálního nebo jiného státu. Zároveň dovodil, že vyvlastnění daného zemědělského majetku se nepřičilo mezinárodnímu právu, neboť postihovalo cizí státní příslušníky podle stejných zásad, jako státní příslušníky Československa.

Dále odvolací soud zjistil, že proti citovanému rozhodnutí (Výměru) Zemského národního výboru v Brně podal F [REDAKCE], kníže z Liechtensteinu stížnost. Rozhodnutím ze dne 21.11.1951, č.j. 138/46-5 Správní soud v Bratislavě tuto stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Po částečném zopakování dokazování shora uvedenými listinnými důkazy a po jejich zhodnocení podle hledisek stanovených v § 132 o.s.ř. se odvolací soud při přezkumu napadeného rozsudku v plném rozsahu ztotožnil jak se skutkovými, tak i právními závěry soudu prvního stupně.

Soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu postačujícím pro posouzení věci, své závěry řádně odůvodnil. Byl si vědom toho, že v daném případě se jedná o věc s

mezinárodním prvkem a zabýval se proto především mezinárodní příslušností (pravomocí) soudu České republiky i tím, podle jakého právního řádu je třeba věc posoudit. Jeho závěry o tom, že ve věci je dána pravomoc českých justičních orgánů, a že na věc je třeba aplikovat právní řád České republiky, považuje odvolací soud za správné a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

Jak je výše uvedeno předmětem řízení byla žaloba na určení, že žalobce, to je Česká republika, je vlastníkem nemovitostí, přesně v žalobě (i ve výroku I napadeného rozsudku, ve znění opravného usnesení) specifikovaných. Žalovaný v podaném odvolání zpochybňoval existenci naléhavého právního zájmu žalobce na požadovaném určení a soudu prvního stupně vytýkal, že se touto otázkou dostatečně nezabýval a nerozlišoval v tomto směru mezi žalobcem a vedlejším účastníkem na straně žalobce.

Je nepochybné, že existence naléhavého právního zájmu žalobce na požadovaném určení podle § 80 o.s.ř. je u určovací žaloby nezbytnou podmínkou její přípustnosti (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 8. 2005, sp. zn. 26Cdo 1391/2004). Podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu i Ústavního soudu České republiky žalobce má právní zájem na požadovaném určení, jestliže by bez tohoto určení bylo ohroženo jeho právo nebo právní vztah, na němž je zúčastněn, nebo jestliže by se jeho postavení bez tohoto určení stalo nejistým (viz například nález Ústavního soudu České republiky ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III ÚS 17/95, dále rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.5.2011, sp. zn. 30Cdo 3378/2009). Judikatura mimo jiné dovodila, že jestliže se domáhá žalobce určení, že je vlastníkem nemovitosti, u níž je v katastru nemovitostí veden jako vlastník někdo jiný, má ve vztahu k této osobě nepochybně naléhavý právní zájem na požadovaném určení, neboť s přihlédnutím k významu vlastnického práva v katastru nemovitostí je odůvodněn závěr, že právní postavení žalobce je za této situace nejisté, a že bez uvažovaného určení by jeho právo mohlo být i ohroženo (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.7.2015, sp. zn. 22Cdo 2253/2015). Žaloba na určení vlastnického práva je tedy způsobitelným právním prostředkem k odstranění nejistoty o skutečných právních vztazích mezi účastníky (viz i závěry obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24.1.2012, sp. zn. 22Cdo 1150/2010; dále rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.4.2009, sp. zn. 22Cdo 646/2009).

V projednávané věci soud prvního stupně tuto otázku posoudil správně a správně dovodil existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení ve vztahu k žalobci, a nikoliv k vedlejšímu účastníkovi. Ten nemusí mít (ani nemusí tvrdit) naléhavý právní zájem na účastníkem požadovaném určení. Je třeba připomenout, že předpokladem přípustnosti vedlejšího účastnictví ve smyslu ustanovení § 95 odst. 1 o.s.ř. je, že vedlejší účastník má právní zájem na výsledku sporu, který se projeví vítězstvím ve sporu účastníka, k němuž přistoupil. O právní zájem jde zpravidla tehdy, jestliže rozhodnutím ve věci bude ve svých důsledcích dotčeno právní postavení vedlejšího účastníka (jeho práva a povinnosti vyplývající z hmotného práva). O přípustnosti vedlejšího účastnictví soud rozhoduje jen, pokud některý z účastníků namítne nepřípustnost vstupu vedlejšího účastníka do řízení (§ 95 odst. 2 věta druhá o.s.ř.). To v daném případě nikdo z účastníků nenamítl. V předmětné věci přitom Lesy České republiky, s. p. mají nepochybně právní zájem na výsledku řízení, neboť na sporných pozemcích hospodaří. Námitku žalovaného ohledně nedostatku existence naléhavého právního zájmu žalobce na určení vlastnictví s ohledem na výše uvedené odvolací soud odůvodněnou neshledal.

Další námitka žalovaného obsažená v jeho odvolání byla, že soud prvního stupně náležitě nezjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy (jako nadbytečné), a v důsledku toho věc nesprávně posoudil po stránce právní.

Judikatura Nejvyššího soudu i Ústavního soudu České republiky se problematikou dokazování (ve vztahu k provádění důkazů navržených účastníky) opakovaně zabývala. V usnesení ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. 33Cdo 546/2007 Nejvyšší soud vyložil, že účastník řízení zatížený povinností tvrdit právně významné skutečnosti a navrhopvat k jejich verifikaci důkazní prostředky, nemá - v procesním slova smyslu - právo na provedení jím navrženého důkazu před soudem. Soud rozhoduje o tom, které z navrhaných důkazů provede. Provádí přitom pouze ty důkazy, které jsou - s ohledem na předmět řízení a aplikované hmotněprávní normy - relevantní. Ústavní soud České republiky v nálezu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. .I ÚS 118/09 mimo jiné uvedl, že procesnímu právu účastníka navrhnout důkazy odpovídá povinnost soudu o vznesených důkazních návrzích rozhodnout, a také - pokud jim nevyhoví - v odůvodnění rozhodnutí vyložit, proč, tedy z jakých důvodů tak činí, to znamená, proč navržené důkazy neprovedl. Neakceptování důkazních návrhů účastníka lze podle Ústavního soudu založit v zásadě na třech důvodech: tedy že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení; dále, že navržený důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost a dalším důvodem pak je nadbytečnost důkazu, to je, že v dosavadním řízení bylo bez důvodných pochybností určité tvrzení ověřeno nebo vyvráceno.

V projednávané věci soud prvního stupně uvedený procesní postup dodržel a nepochybil, pokud další důkazy navržené žalovaným pro nadbytečnost neprovedl. Důkazy navržené žalovaným směřovaly k prokázání jeho tvrzení, že na právního předchůdce žalovaného neměl být aplikován dekret prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ze dne 21. 6. 1945, o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů a zrádců a nepřátel českého a slovenského národa. Pro posouzení věci bylo podstatné, zda právní předchůdce žalovaného pozbyl vlastnické právo ke sporným nemovitostem, a pokud ano, kdy a na základě jakého právního důvodu, a dále, zda tyto nemovitosti nabyt stát, či nikoliv.

Soud prvního stupně na základě provedených důkazů zjistil, že právnímu předchůdci žalovaného - který byl původním vlastníkem sporných nemovitostí - byly nemovitosti zkonfiskovány podle citovaného dekretu.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 dekretu č. 12/1945 Sb., s okamžitou platností a bez náhrady se konfiskuje pro účely pozemkové reformy zemědělský majetek, jenž je ve vlastnictví: a) všech osob německé a maďarské národnosti bez ohledu na státní příslušnost; b) zrádců a nepřátel republiky jakékoliv národnosti a státní příslušnosti, projevivších toto nepřátelství zejména za krize a války v letech 1937 až 1945; c) akciových a jiných společností a korporací, jejichž správa úmyslně a záměrně sloužila německému vedení války nebo fašistickým a nacistickým účelům.

Podle § 1 odst. 2 citovaného dekretu osobám německé a maďarské národnosti, které se aktivně zúčastnili boje za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, se zemědělský majetek podle odst. 1 nekonfiskuje. Podle odst. 3 o tom, lze-li připustit výjimku podle odst. 2, rozhodne na návrh příslušné rolnické komise příslušný okresní národní výbor. Pochybné případy předloží okresní národní výbor Zemskému národnímu výboru, který je se svým dobrozdáním postoupí ke konečnému rozhodnutí Ministerstvu zemědělství, které rozhodne v dohodě s ministrem vnitra.

Podle § 2 odst. 1 dekretu č. 12/1945 Sb., za osoby národnosti německé nebo maďarské jest považovati osoby, které při kterémkoliv sčítání lidu od roku 1929 se přihlásili k německé nebo maďarské národnosti nebo se stali členy národních skupin nebo útvarů nebo politických stran, sdružujících osoby německé nebo maďarské národnosti.

Z uvedeného vyplývá, že podle dekretu č. 12/1945 Sb. přecházel konfiskovaný majetek na československý stát dnem jeho účinnosti, to je dnem 23. 6. 1945. Konfiskace majetku byla dovršena konfiskačním výměrem jako správním aktem, který vymezoval nemovitosti dotčené dekretem, a to bez ohledu na intabulační princip. Judikatura dovodila, že v případě konfiskačních dekretů prezidenta republiky nebylo třeba zápisu vlastnického práva v pozemkové knize. Princip intabulace platil u převodu nemovitostí, nikoliv o přechodu nemovitostí na stát či přiděl se v důsledku ustanovení konfiskačních dekretů prezidenta republiky (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 28Cdo 911/2010).

Otázkou konfiskace majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb. se opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího soudu České republiky i Ústavního soudu České republiky.

V nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2004, sp. zn. III. ÚS 107/04 Ústavní soud poukázal na to, že chce-li dnešní soud hodnotit události, které se staly před více než půlstoletím, nemůže odhlédnout od dobových souvislostí válečného a poválečného období, které podmiňovaly konfiskační praxi československých orgánů po skončení nacistické okupace. I když konfiskace v období od května 1945 do února 1948 byla ovlivněna zvláštnostmi poválečného období, nicméně probíhala v relativně demokratických podmínkách pluralitní demokracie a za dodržení elementární právní garance umožňující dospět ke spravedlivému rozhodnutí.

V řízení bylo prokázáno, že v daném případě byla na základě dekretu č. 12/1945 Sb. vydána dne 3. 7. 1945 Okresním národním výborem v Olomouci konfiskační vyhláška, proti níž podal právní předchůdce žalobce stížnost, o níž bylo rozhodnuto dne 16. 1946. Shora citovaným rozhodnutím Zemského národního výboru v Brně, č.j. 86/VIII - 26/46. Toto rozhodnutí bylo následně přezkoumáno rozhodnutím Správního soudu v Bratislavě ze dne 21. 11. 1951, č.j. 138/46 - 5.

Ústavní soud České republiky ve stanovisku ze dne 1. 11. 2005, Pl. ÚS – st. 21/05, uveřejněném pod č. 477/2005 Sb., mimo jiné vyslovil, že se nelze účinně domáhat podle obecných předpisů ochrany vlastnického práva, k jehož zániku došlo před 25. 2. 1948 a zvláštní restituční předpis nestanovil způsob zmírnění nebo nápravy této majetkové újmy. Ústavní soud zdůraznil, že skutečnosti nastalé před datem 25. 2. 1948 a jejich právní následky, pokud nebyly dotčeny v rámci aplikace právní úpravy zvláštního zákona (zákon č. 243/1992 Sb.) v taxativně stanovených případech, jsou dokonalými skutečnostmi, jak z pohledu práva mezinárodního, tak z hlediska práva vnitrostátního. Případná tvrzená křivda tak nemůže být reparována dnešními právními prostředky. Konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. byla zákonným aktem, který nelze posuzovat z hlediska případných vad na něj navazujících správních (deklaratorních) rozhodnutí, pokud to není výslovně zákonem připuštěno (zejména v předpisech restituční povahy).

Na tyto závěry Ústavního soudu pak navázala judikatura Nejvyššího soudu České republiky, například v rozsudku ze dne 20. 11. 2008, sp. zn. 28Cdo 1755/2008, dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2008, sp.zn. 28Cdo 2029/2008.

Ústavní soud České republiky ve svých rozhodnutích opakovaně zdůraznil, že si je vědom toho, že v některých případech docházelo v konfiskační a znárodnovací praxi československých úřadů a soudů v období od května 1945 do 25. 2. 1948 k pochybením a k excesům, které v té době nebyly napraveny. Po roce 1989 zákonodárce respektoval časový faktor, tedy že po tak dlouhé době není náprava všech pochybení uskutečnitelná. V restitučních zákonech vydávaných po roce 1989 zákonodárce vyjádřil vůli k nápravě těch křivd, k nimž došlo v letech 1948 až 1989, tedy v době, vymezené zákonem č. 480/1991 Sb. jako doba nesvobody, a nikoliv křivd jiných. Tato vůle státu je jasně vymezena restitučními zákony a jen ve věcném a časovém rozsahu vymezeném těmito zákony je náprava přípustná (viz například citovaný nálezný Ústavního soudu České republiky; dále nálezný Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2004, sp. zn. III ÚS 107/04).

Se zřetelem k výše uvedenému soud prvního stupně v dané věci nepochybil, pokud s poukazem na závěry obsažené v nálezných Ústavního soudu České republiky jmenovitě uvedených v odůvodnění napadeného rozsudku dovodil, že zákonnost výměrů o konfiskaci jsou soudy oprávněny přezkoumávat v rámci řízení o restitučních nárocích, když restituční předpisy mají povahu „lex specialis“ ve vztahu k předpisům obecným.

Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku správně odkázal i na (jmenovitě uvedená) rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, v nichž soud deklaroval svobodu státu při výběru podmínek, za nichž přistoupí k navrácení majetku nabytého státem před ratifikací Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou Česká republika (její právní předchůdce) podepsala dne 21. 2. 1991, a která byla vyhlášena pod č. 209/1992 Sb. V rozsudku ze dne 9. 2. 2012, sp. zn. 42856/06 (K██████ proti České republice) Evropský soud pro lidská práva mimo jiné připomněl, že státy mají volnost, pokud jde o určení rozsahu restituce majetku a stanovení podmínek, za kterých jsou ochotny obnovit majetková práva původních vlastníků. Zejména mají smluvní strany široký prostor pro uvážení, pokud jde o nepřiznání práva restituovat majetek určitým kategoriím původních vlastníků.

I když ve smyslu dekretu č. 12/1945 Sb. přecházel konfiskovaný majetek na československý stát dnem jeho účinnosti, to je dnem 23. 6. 1945, konfiskace majetku byla dovršena správním aktem - konfiskačním výměrem, v daném případě shora citovanou vyhláškou ONV v Olomouci ve spojení s rozhodnutím Zemského národního výboru, kterým bylo rozhodnuto o stížnosti právního předchůdce žalovaného proti konfiskaci. Judikatura Ústavního soudu dovodila (například viz usnesení ve věci sp.zn. IV. ÚS 89/94), že pokud k vydání správního rozhodnutí došlo podle § 3 odst. 2 Dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. alespoň v některých případech, byl původní vlastník již těmito rozhodnutími z hlediska citovaného dekretu „kategorizován“, takže i tam, kde rozhodnutí ve vztahu k určité části majetku nebylo vydáno nebo nebylo zapsáno v pozemkové knize, byl i v takových případech dán průchod účinkům přechodu z konfiskovaného majetku na stát ex lege.

Z hlediska vázanosti soudu správním rozhodnutím (citovanou vyhláškou ONV v Olomouci ze dne 31. 7. 1945 a rozhodnutím Zemského národního výboru v Brně ze dne 16. 1. 1946 a rozsudku Správního soudu ze dne 21. 11. 1951) lze poukázat na konstantní závěry judikatury (například na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12.12.2002, sp. zn. 22Cdo 2148/2001). Nejvyšší soud dovodil, že mimo rámec správního soudnictví jsou obecné soudy oprávněny zkoumat správní akty zásadně jen se zřetelem k tomu, zda jde o akty nicotné (nulitní). Oproti tomu u kategorie aktů věcně vadných i aktů nezákonných platí presumpce jejich správnosti. Soud mimo rámec správního soudnictví není oprávněn zkoumat věcnou

správnost právního aktu; zkoumá jen to, zda jde o správní akt (zda nejde o paakt), zda je správní akt vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu, a zda je pravomocný a vykonatelný. V daném případě rozhodnutí o konfiskaci majetku právního předchůdce žalovaného byla vydávána příslušnými státními orgány v rámci jejich legální pravomoci; nelze je tedy označit za paakt. To, že rozhodnutí byla právnímu předchůdci žalovaného doručena, vyplývá ze skutečnosti, že proti těmto rozhodnutím byly právním předchůdcem žalovaného podány opravné prostředky.

Judikatura Ústavního soudu České republiky k těmto otázkám dále vyložila, že to, zda byly splněny podmínky pro konfiskaci majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb., by soud mohl posuzovat sám jen tehdy, pokud by konfiskační výměry byly vydány až po 25. 2. 1948, a to v rámci restitučního řízení (viz rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 59/93; sp. zn. IV. ÚS 56/95; sp. zn. 2Cdom 1945/97 ze dne 21.4.1999; sp. zn. 22Cdo 683/2002). V usnesení ze dne 24. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 155/03 Ústavní soud zdůraznil, že právním důvodem konfiskace je samotný dekret prezidenta republiky, nikoliv až následná správní rozhodnutí - konfiskační výměry.

Žalovaný ve svém odvolání dále namítal, že soud prvního stupně nezohlednil skutečnost, že stanovisko pléna Ústavního soudu České republiky, sp. zn. Pl. ÚS – st. 21/05, bylo v další nalézací činnosti Ústavního soudu opakovaně překonáno. Tyto námitky odvolací soud opodstatněně neshledal. I aktuální judikatura Ústavního soudu (stejně jako judikatura Nejvyššího soudu České republiky) znovu odkazuje na citované stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2005, publikované pod č. 477/2005 Sb. Například v usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 4. 2012, sp. zn. III ÚS 791/09 Ústavní soud mimo jiné výslovně odkázal na citované stanovisko pléna Ústavního soudu ČR s tím, že žalobou o určení vlastnického práva nelze obcházet smysl a účel restitučního zákonodárství, a nelze se účinně domáhat podle obecných předpisů ochrany vlastnického práva, k jehož zániku došlo před 25.2.1948 a zvláštní restituční předpis nestanovil způsob zmírnění nebo nápravy této majetkové újmy. Na závěry obsažené v citovaném stanovisku pléna Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2005 znovu odkázal Ústavní soud České republiky ve svém usnesení ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. III.ÚS 2263/15. Obdobné závěry při posuzování důsledků konfiskace podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. zaujala i konstantní judikatura Nejvyššího soudu (viz závěry obsažené v usnesení ze dne 20. 11. 2008, sp. zn. 28Cdo 4351/2008). V usnesení ze dne 14. 11. 2013, sp. zn. 28Cdo 3412/2013 Nejvyšší soud zopakoval, že žalobou o určení vlastnického práva nelze obcházet smysl a účel restitučního zákonodárství, a nelze se účinně domáhat podle obecných předpisů ani ochrany vlastnického práva, k jehož zániku došlo před 25.2.1948 a zvláštní restituční předpis nestanovil způsob zmírnění nebo nápravy této majetkové újmy. Nejvyšší soud zároveň v tomto rozhodnutí zdůraznil, že restituční zákony vyloučily možnost uplatnit právo k majetku, který získal stát konfiskacemi, znárodněním a dalšími majetkovými opatřeními, podle obecných předpisů, když úprava podle restitučních předpisů je speciální úpravou k předpisům obecným. Z uvedeného zároveň vyplývá, že stát se stal vlastníkem konfiskovaného majetku, byť by i došlo při konfiskaci k nějakému pochybení; možnost nápravy však byla možná jen podle speciálních (to je restitučních) předpisů. Pokud k majetku nebyly (nemohly být) uplatněny restituční nároky, navrácení není možné. V rámci daného řízení správní rozhodnutí přezkoumávat nelze.

Soud prvního stupně se dále správně zabýval i tím, že aktuálně je v Katastru nemovitostí zapsán žalovaný, na základě pravomocného rozhodnutí o projednání dědictví po zůstaviteli - a nakolik má tato skutečnost vliv na zjištění, kdo je skutečným vlastníkem sporných nemovitostí. Jeho závěr, že rozhodnutí o potvrzení dědictví řeší závazně pouze vztahy mezi účastníky dědického řízení a není závazné pro třetí osoby, které účastníky dědického řízení nejsou, je správný a odpovídá konstantní judikatuře k obdobným otázkám. Rozhodnutí vydané v dědickém řízení je deklaratorní, nikoliv konstitutivní (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. 31Cdo 154/2006; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2364/2010; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2026/2010). O tom, kdo je vlastníkem sporných nemovitostí, může být rozhodnuto jedině řízením o určení vlastnického práva.

Odvolací soud zamítl návrhy žalovaného na doplnění dokazování dalšími – žalovaným označenými – důkazy (výslechy svědků a listinné důkazy), které měly směřovat k prokázání tvrzení, že na právního předchůdce žalovaného neměl být aplikován dekret č. 12/1945 Sb., když dospěl k závěru, že se jedná o důkazy nadbytečné z hlediska pro věc podstatných právně významných skutečností. Žalovaným navržené důkazy nebyly podle odvolacího soudu s to ani ověřit, ani vyvrátit jím tvrzené skutečnosti. Provedenými důkazy bylo v řízení prokázáno, že právní předchůdce žalovaného F [REDAKCE], kníže z Liechtensteinu, pozbyl svého vlastnictví k předmětným nemovitostem, na základě konfiskace dle dekretu č. 12/1945 Sb., a to dnem účinnosti tohoto dekretu; tímto dnem zároveň nemovitosti přešly do vlastnictví státu, který je od té doby má nepřetržitě v držení a hospodaří s nimi. Splnění podmínek konfiskace se zřetelem ke shora citovaným závěrům judikatury přitom nelze dnes přezkoumávat. Jak bylo vyloženo shora, není významné, že provedení konfiskace nebylo vyznačeno v pozemkových knihách ani v katastru nemovitostí a rovněž není významné ani to, že zůstavitel ve prospěch žalovaného pořídil závět' a následně po dodatečném projednání dědictví byl žalovaný zapsán jako vlastník sporných nemovitostí v katastru.

Odvolací soud při přezkumu napadeného rozsudku dospěl k závěru, že soud prvního stupně při posuzování žaloby správně zjistil skutkový stav věci a správně vycházel z judikatury Nejvyššího soudu a Ústavního soudu k dané problematice, včetně dopadu restitučních předpisů, a věc správně právně posoudil. Námitky žalovaného obsažené v jeho odvolání neshledal důvodné a rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil, včetně rovněž správného výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky, o nákladech řízení České republiky a o povinnosti žalovaného zaplatit soudní poplatek ze žaloby.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a v odvolacím řízení neúspěšnému žalovanému bylo uloženo zaplatit náklady řízení vzniklé v odvolacím řízení jednak žalobci a jednak vedlejšímu účastníkovi na straně žalobce, a to každému ve výši 900,- Kč, ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Uvedené částky představují paušální náhradu zahrnující hotové výdaje účastníka a vedlejšího účastníka, podle § 151 odst. 3 o.s.ř., za tři úkony právní služby (vyjádření žalovaného a vyjádření vedlejšího účastníka k odvolání, účast pověřeného zástupce žalovaného a pověřeného zástupce vedlejšího účastníka při dvou odvolacích jednáních), dle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí, prostřednictvím Okresního soudu Praha – východ. Dovolání je přípustné, pokud dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 18. května 2016

JUDr. Kateřina Švecová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Stanislava Skleničková